

Qualitat, malgrat el quòrum

Ja ha passat el Fòrum, el setè. Ara ve el moment de veure'n els resultats, de reflexionar i de treure'n conclusions. Tot i que això no em correspon a mi, no em puc estar de pensar una mica en una frase del director del Fòrum: *El teatre sense públic no té cap sentit*. Per desgràcia, aquesta ha estat una de les constants realitats d'aquest Fòrum, un Fòrum sense quòrum. Això no vol

dir que no hi hagués qualitat. Sap greu, però, que la qualitat sembli mesurar-se en nombre inversament proporcional a la quantitat de públic. Hom diria que el teatre, a Olot -a part de les Festes del Tura, en què esdevé aparador i convenció social- continua estant reservat a una èlite. En una tria, molt personal, és clar, he escollit uns quants espectacles per comentar.

■ NATS GRANADOS

- **Vaya playa**, de SOLUBLES TERESA. Maxim's. Dissabte, 18 d'octubre, 00'30 h. De vegades no calen gaires actors per aconseguir produir l'efecte esperat. Teresa Urroz, ella sola, es posà a la butxaca el públic, poc nombros però molt animat. Bé, no estava sola, perquè comptava amb un ampli ventall de recursos que li permeteren representar una galeria de personatges femenins amb el comú denominador del diàleg constant. Un diàleg mantingut amb personatges ficticis o de vegades directament amb el públic, segons les característiques de cada personatge. Tots ells, però, completaven el seu retrat amb posats i gesticulacions volgudament amanerades. La turista anglesa, la cubana... Teresa Urroz passava de l'una a l'altra amb habilitat transformista i amb una meritòria austeritat de mitjans escènics, cosa que, ben mirat, donava a tots els personatges el mateix realisme. De fet, no calia dir que tot allò era l'experimentació d'un exercici psiquiàtric de desenvolupament de diverses personalitats, per lligar tots els personatges: ja tenien prou entitat un per un. O potser sí, potser va ser precisament per això, que calia dir-ho.

-**Tarot**, d'AFIC TEATRE. Carrer (Hospici). Dissabte, 19 d'octubre. Tot el dia. L'original proposta de l'Àfic Teatre tenia dues parts de diferent contingut i espai: En la primera, els participants -que no espectadors- s'asseien a l'aire lliure en taules habilitades com un "bingo" o una tradicional quina i, amb l'atzar com a excusa, eren seleccionats per passar, si ho desitjaven, a l'interior de l'Hospici. Allà l'experiència passava pel recorregut de les cartes del tarot, a manera d'estacions o etapes. Cada carta era un pas més en el camí personal d'aprenentatge. Hem de destacar la professionalitat dels actors, que suportaren estoicament alguns amb ben poca roba - el fred que feia dissabte.

-**Con Quijote hemos topado**, de NESSUN DORMA. Casal Marià. Diumenge, 20 d'octubre, 12 migdia. Per l'hora de l'espectacle i llegint en el programa el nom de Rialles com a

entitat col·laboradora, em vaig imaginar que el Casal seria ple de mainada. No hi havia gaire mainada ni era ple ni de bon tros! - L'espectacle? Tendre, emocionant, divertit. Mitjançant una tècnica d'ombres molt senzilla però laboriosíssima, les dues úniques manipuladores feien "actuar" tan aviat els dos bunrakus -mena de titelles sense fils- de Don Quijote i Sancho, com les ombres projectades a la pantalla del darrera amb precisió i bon gust. Si a això hi

ingenu il·luminat -al·lucinadíssima la cara que hi posava l'actor- víctima de les bromes i facècies dels alegres camperols, monjos..., els quals van extremant cada vegada més la seva crueltat fins al magnífic episodi del molí - gegant, on uns diables esperonen Don Quijote a atacar-los i aquest venç el gegant, a l'inrevés del que ens deia la novel·la. Aquesta victòria representa el triomf de la ingenuïtat de Don Quijote i de Sancho per sobre de la hipocresia i

afegim una banda sonora encertada i una veu en off que deia el diàleg en un castellà clàssic amb notes d'humor, entendrem millor el bon funcionament de **Con Quijote...** Les imaginatives ombres oferien i mostraven, a manera de decorat, les visions fantàstiques de Don Quijote: gegants amb formes semblants a pales de molí, guerres amb cascos similars a banyes de boc, un palau amb tot l'aire d'un cortijo... La tècnica i la imaginació posades al servei de la il·lusió.

-**Quijote!** de TEATRO NUCLEO. Plaça Major. Diumenge, 20 d'octubre, 19 hores.

Com a traca final del Fòrum tinguérem un dels plats forts, que respongué a les més optimistes previsions i fins les superà, crec jo. No estic acostumat a veure un espectacle de carrer tan complet; tan ben conjuntat però alhora amb la dosi d'espontaneïtat que li donava amenitat. La història, certament, era el de menys. Partia de l'argument del "Quijote" per mostrar aquest personatge com un

la mala fe de la societat que els envolta. Les festes que segueixen la victòria són un cant a l'alegria, a la disbauxa, a l'esperit dionisiac. Els actors brinden amb vi, en beuen, s'hi banyen i conviden el públic. Una menció especial per a la creació de Sancho que, de fet, és qui porta el pes del muntatge durant més de mig espectacle. És clar que també caldria esmentar l'originalitat del vestuari, aquelles dues andròmines que representen Rocinante i la mula de Sancho, l'efecte aconseguit pel balcó - molí - gegant... Viva el Teatro Núcleo!

No voldria acabar sense dedicar unes línies a les grans absents, Las Katalitikas, que havien de ser un altre dels plats forts del Fòrum. Fent honor a la seva condició de trencar esquemes teatrals, la setmana passada trencaren els propis i es dissolgueren. Al seu lloc van venir les Stupendams, un grup de noies que cantaven prou bé, però que no oferien cap mena d'espectacle. La impressió que donaren va ésser de pobresa de recursos.